

Sygn. akt II KO 51/21

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

w sprawie **S. Z.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i innych

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 18 sierpnia 2021 r.

w przedmiocie wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 grudnia 2017 r. sygn. akt V K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt V K (...), uznał S. Z. za winnego tego, że w dniu 28 stycznia 2016 r., w W., działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia I. C., zadał jej co najmniej trzy ciosy nożem, powodując obrażenia w postaci m.in. głębokiej rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej z uszkodzeniem na przebiegu jej kanału ściany klatki piersiowej, obrażenia w postaci uszkodzenia płata górnego płuca lewego, powierzchowną ranę klutą powłoki przednio – bocznej lewej powierzchni tułowia na wysokości łuku żebrowego z kanałem zlokalizowanym w powłokach tułowia, rany klutej początkowego odcinka przedramienia lewego, z uszkodzeniem na przebiegu

kanału rany trzonu kości łokciowej lewej, rany ciętej powierzchni tylnej przedramienia prawego na wysokości nadgarstka z uszkodzeniem w jej świetle tkanki podskórnej, które to obrażenia skutkowały jej śmiercią tj. zbrodni z art. 148 § 1 k.k., i za to skazał go na karę 15 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku), a także uznano go winnym tego, że w dniu 28 stycznia 2016 r., w Warszawie, działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia K. C. zadał jej ciosy nożem w okolice twarzy, górnej części tułowia, oraz okolice biodra prawego, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę obronną pokrzywdzonej, powodując u K. C. obrażenia w postaci licznych ran kłutych obu kończyn górnych – przedramion obustronnie, ramienia lewego, okolic stawu barkowego prawego, rany płatowej dołu biodra prawego oraz talerza biodrowego prawego, uszkodzenia języka i wargi górnej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 13 lat pozbawienia wolności. Jako karę łączną orzeczono 25 lat pozbawienia wolności, nadto zasądzono od niego na rzecz pokrzywdzonej K. C. kwotę 100.000 złotych, a na rzecz pokrzywdzonych M. C. i A. W. kwoty po 50.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca S. Z., zarzucając, w ramach 34 zarzutów, obrazę przepisów postępowania, tj. art. 14 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 192a § 2 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i art. 4 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie prawa materialnego, a to art. 148 § 1 i 4 k.k. oraz art. 46 k.k. Obrońca podniósł również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej kary.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia na rzecz pokrzywdzonej K. C. środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w ten sposób, że w miejsce zasądzonej kwoty 100.000 złotych zasądził na jej rzecz od oskarżonego S. Z. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 50.000 złotych w związku ze skazaniem oskarżonego za pierwszy przypisany czyn, oraz kwotę 50.000 złotych w związku ze skazaniem go za drugi przypisany mu czyn, zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) kasację złożył obrońca skazanego S. Z.. Zarzucił w niej rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania poszczególnych zarzutów opisanych w pkt. 7, 25, 26, 27, 28, 29 oraz 30 apelacji oraz wniosków ujętych w pkt. 2, 3, 4, 5, 6, 7 oraz 8 apelacji, a także brak właściwego i rzetelnego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji tj. poszczególnych zarzutów od nr 1 do nr 34, oraz wniosków zawartych w apelacji (nr 1-8), jak też art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. Skarżący zarzucił ponadto rażącą niewspółmierność kary.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt II KK 176/19, oddalił kasację obrońcy skazanego S. Z. jako oczywiście bezzasadną (k. 1303 – 1306 akt SO w W. o sygnaturze V K (...)).

W dniu 22 czerwca 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego S. Z., w którym wnosi o przydzielenie mu obrońcy z urzędu celem sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...) (k. 2 – 3).

Zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2021 r., skazany S. Z. został wezwany do udzielenia, w terminie siedmiu dni, informacji, jakie to okoliczności, wskazane w art. 540 k.p.k., art. 540a i b k.p.k. mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie postępowania, pod rygorem nierozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu i skierowania sprawy na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku (k. 5- 6).

W odpowiedzi na powyższe zarządzenie skazany S. Z. przesłał pismo sporządzone przez niego w dniu 4 lipca 2021 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego – 15 lipca 2021 r.), w którym zarzucił Sądowi Apelacyjnemu w (...) naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. poprzez wyjście poza granice skargi oskarżyciela publicznego i skazanie za czyn nieobjęty aktem oskarżenia. Ponadto zarzucił naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., a także art. 5 § 2 k.p.k., poprzez brak należytej oceny dowodów i rozstrzygnięcie pojawiających się wątpliwości na niekorzyść skazanego oraz naruszenie art. 192a § 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne

nieuwzględnienie oddalenia wniosków dowodowych mających istotny wpływ na treść wyroku. We wniosku wskazano również na wielokrotne naruszenie art. 170 k.p.k. oraz pogwałcenie art. 211 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie wizji lokalnej (por. pismo skazanego S. Z. – k. 10 – 10 v.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania jest w polskiej procedurze karnej zaliczane do nadzwyczajnych środków zaskarżenia (por. tytuł działu XI k.p.k.). Zróżnicowane podstawy wznowienia postępowania, wyraźnie wskazują na korekcyjny charakter tej instytucji. Podkreśla się, że w przypadku wznowienia na wniosek strony są one zdeterminowane przyczynami egzogennymi (zewnętrznymi) wobec prawomocnie zakończonego postępowania (por. B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), Polski proces karny, Warszawa 2020, s. 680 – 681). Przepis art. 545 § 3 k.p.k., określający obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania z punktu widzenia jego ewentualnej bezzasadności, przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku nie pochodzącego od osoby wymienionej w § 2 (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku strony, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Dla dokonania tej kontroli decydująca jest sama treść wniosku strony, a w razie uzupełnienia zawartej w nim argumentacji dodatkowym pismem (pismami) strony również i te treści. W orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdzono, że ta oczywista bezzasadność wniosku wynikać może z tego, że wskazano w nim podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

W piśmie z dnia 4 lipca 2021 r. skazany S. Z., co prawda wskazał powody żądania wznowienia postępowania, jednakże z argumentacji przytoczonej na poparcie sformułowanych w tym piśmie zarzutów wynika, że skazany domaga się jedynie ponownego przeprowadzenia kontroli odwoławczej i oceny dowodów zgodnie z jego intencją. Nie podaje zaś, czy w jego sprawie po wydaniu

prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na okoliczności o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., lub aby w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Formułuje bardzo ogólne zarzuty dotyczące choćby naruszenia art. 7 k.p.k. czy art. 5 § 2 k.p.k., nie wskazując żadnych konkretnych informacji, które mogłyby podlegać zbadaniu. W tej sytuacji nie ma nawet możliwości zweryfikowania, czy istotnie te okoliczności miały miejsce – a dopiero stwierdzenie ich wystąpienia mogłoby przesądzić o potrzebie rozważenia konieczności wznowienia postępowania. Oczywistym jest przy tym, że podane okoliczności nie tylko musiałyby zaistnieć realnie, ale i wywrzeć wskazany w treści ustawy wpływ na treść wydanego orzeczenia. Wniosek o wznowienie postępowania nie może bowiem opierać się na żądaniu skazanego ponownej oceny przeprowadzonego materiału dowodowego i kwestionowaniu wiarygodności przeprowadzonych dowodów.

Co równie istotne do w/w zarzutów, tj. naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., tak zresztą jak i do wskazanych w piśmie skazanego zarzutów obrazy art. 14 § 1 k.p.k., art. 192a § 2 k.p.k. i art. 170 k.p.k. odniósł się w uzasadnieniu swojego wyroku Sąd Apelacyjny w (...), jak i Sąd Najwyższy rozpoznający wniesioną od tego wyroku kasację obrońcy skazanego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

Pouczenie:

Na niniejsze postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od daty doręczenia postanowienia.

